

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Pavla Hornáka v právní věci žalobce: **RESTA DAKON s. r. o.**, se sídlem Mírová ul., Přerov-Lověšice, IČ 25384201, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2008 čj. 570/2174/07/On

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen Inspekce) ze dne 25. 6. 2007 čj. 48/OOH/0627291.07/07/OZS a toto rozhodnutí potvrzeno. Posledně uvedeným rozhodnutím Inspekce byla žalobci uložena pokuta ve výši 600.000,- Kč za správní delikt podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit v době od 9. 11. 2005 do 23. 11. 2005, a to tím, že provozoval zařízení k využívání odpadů v rozporu se souhlasem dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Tohoto porušení se měl dopustit tím, že v rozporu s rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen krajský úřad) ze dne 8. 11. 2004 čj. KUOK/9673/04/OŽPZ/399, kterým mu byl udělen souhlas dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech k provozování zařízení k využití odpadů – recyklačního závodu na zpracování stavebních odpadů na pozemku parc. č. 447/1 v k. ú. Lověšice, Přerov (dále jen zařízení) a schválen provozní řád tohoto zařízení, odvezl z tohoto zařízení ve dnech 9. 11. 2005 až 23. 11. 2005 celkem 1552 m³ (cca 2200 t) stavebních a

demoličních odpadů podskupiny 1701 – beton, cihla, tašky a keramika a uložil je na pozemku parc. č. 6900/1 v k. ú. Přerov jako výrobek (recyklát), aniž by dodržel podmínku č. 5 výše uvedeného rozhodnutí krajského úřadu, která stanoví, že výsledný produkt zpracování stavebního a demoličního odpadu (reckylát) lze vyjmout z režimu zákona o odpadech a jeho prováděcích vyhlášek, pouze bude-li certifikován jako výrobek dle zvláštních předpisů (zejm. zákon č. 22/1997 Sb.) Pozemek parc. č. 6900/1 v k. ú. Přerov je součástí areálu vojenského letiště Bochoř, na němž Vojenský stavební úřad MO Olomouc rozhodnutím čj. 08-2001-06 ze dne 14. 3. 2001 povolil provést terénní úpravu odpadní zeminou a nikoliv stavebním a demoličním odpadem. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, nebyly správně hodnoceny podklady a důkazy a že se nedopustil žádného správního deliktu. Správní orgány porušily § 3 správního řádu, nebyl posouzen soulad jejich úkonů s § 2 správního řádu a ve smyslu § 50 nebyly pečlivě hodnoceny všechny podklady pro vydání rozhodnutí.

Uvádí, že návoz materiálu na letiště byl proveden na základě požadavku letiště, které si tento materiál samo vybralo. Žalobce proto nemůže nést odpovědnost za to, že tento materiál nebyl v souladu s projektovou dokumentací. Za tento materiál neúčtoval žalobce letišti žádnou částku.

Nebyla porušena podmínka č. 5 citovaného rozhodnutí krajského úřadu, neboť souhlas je krajským úřadem udělen, odpad byl upraven v souladu s provozním řádem zařízení, čili v tomto případě ze strany provozovatele zákon o odpadech vůbec nebyl porušen. Proto nemohl žalobce vůbec naplnit skutkovou podstatu správního deliktu.

Odvolací orgán řádně nepřezkoumal napadené rozhodnutí a nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí. Odvolací orgán se opírá o rozhodnutí ze dne 1. 12. 2006 čj. KUOK 103098/2006, se kterým žalobce nesouhlasí a proti němuž podal správní žalobu.

Jinak žalobce namítá, že ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o odpadech nedošlo k ohrožení životního prostředí ani k porušení žádných povinností. Všechna tato tvrzení jsou založena jen na předpokladech a domněnkách a nejsou podložena důkazy. Odběratel se předem s recyklačním materiálem seznámil, tento si nechal řádně prověřit, zpracoval potřebné rozborů a bylo zjištěno, že materiál splňuje potřebnou kvalitu a po stránce životního prostředí je nezávadný.

V žádném případě nedošlo k nezákonnému uložení materiálu a také nebylo nijak prokázáno poškození charakteru stávajícího biotopu.

Podle pořízené fotodokumentace je zřejmé, že všechen dodaný materiál nepochází výhradně z provozovny žalobce a další materiál, který se tam vyskytuje, vznikl přímo na letišti. Případ šetřila i vojenská policie, ovšem do dnešního dne nejsou známy žádné výsledky a správní orgány se neopírají o výsledky z těchto šetření.

Žalobce uvádí, že z jeho strany nedošlo k porušení povinností při provozu zařízení, materiál je běžně druhově a granulometricky upravován podle požadavku odběratelů. Pokud jsou připomínky k vydanému „ES prohlášení o shodě“, že recyklační závod se nezabývá např. granulometrií, tak toto není pravdivé, neboť u recyklátu je uvedeno, že se jedná o typ 0–1000.

V závěru odůvodnění je uvedeno, že pokuta nebyla uložena za využívání odpadu na pozemku parc. č. 6900/1 v k. ú. Přerov, čímž si správní orgán protirečí, neboť dále je uvedeno, že při uvážení o výši pokuty bylo k tomu přihlédnuto. Žalovaný přitom uvádí, že působení odpadů se na tomto pozemku negativně projevovalo, s čímž žalobce nesouhlasí a

uvádí, že toto tvrzení není ničím prokázáno.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce spatřuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnostech, které nebyly předmětem napadeného rozhodnutí. Žalobce tak napadá rozhodnutí v rozsahu, jež se zcela s míjí s důvody napadeného rozhodnutí a skutečné důvody napadeného rozhodnutí zůstaly nedotčeny.

Uvádí, že v řízení byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti a bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Podotýká, že uložení materiálu na vojenském letišti nebylo žalobcem rozporováno. Uvádí, že nedodržení pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí nemělo vliv na samotné rozhodnutí žalovaného. Subjekt, který předmětný materiál expedoval v rozporu s podmínkou č. 5 stanovenou pro provoz předmětného zařízení, byl žalobce a tuto odpovědnost nemůže přenášet na jiný právní subjekt. Samotný charakter tohoto materiálu je dostatečně patrný z přiložené fotodokumentace a na této skutečnosti nemůže nic změnit ani žalobcem vydané „ES prohlášení o shodě“. Tento materiál nebyl řádně certifikován postupem dle zákona č. 22/1997 Sb.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, v níž uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že uložení materiálu na vojenském letišti nebylo zpochybňováno či rozporováno. Proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 12. 2006, kterým bylo stanoveno, že se jedná o odpad, podal odvolání a následně i správní žalobu. Žalobce jako recyklační firma podle požadavku vojenského útvaru 4574 Přerov dodal požadovaný materiál a v žádném případě se nejednalo o odpad – movitou věc, které se chtěl žalobce zbavit, protože jej nevyprodukoval a tento materiál byl podle požadavku odběratele upraven tříděním, protože v tomto stavu splňoval požadavky odběratele. Byla provedena úprava odpadu dle § 4 odst. písm. k) dle zákona o odpadech č. 106/2005 Sb. a tím byla splněna i podmínka dle § 11 odst. 1 zákona o odpadech.

Na dodaný materiál bylo vydáno „ES prohlášení o shodě“, tím byla splněna i podmínka dle zákona č. 22/1997 Sb. a to bylo prokázáno i laboratorním rozbořem. Pokud byly připomínky k odebraným vzorkům, krajský úřad měl možnost požadovat prověření vzorků přímo na letišti a toto neučinil, přičemž ihned vydal rozhodnutí, kterým žalobce poškodil. Poukazuje rovněž na to, že doposud nebylo zjištěno, kdo je původcem komunálního odpadu, který byl na materiál žalobce odvezen.

Žalobce nesouhlasí s tím, že by byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti a že byla porušena podmínka č. 5 vydaného rozhodnutí o souhlasu k provozování zařízení, neboť dodaný materiál byl upraven podle tohoto souhlasu a v souladu s provozním řádem žalobce.

Nesouhlasí rovněž s názorem, že skutečné důvody žalobou napadeného rozhodnutí zůstaly nedotčeny, tímto tvrzením se žalovaný pouze snaží „zlehčit podanou žalobu ve svůj prospěch“.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné

skutečnosti:

Žalobce je provozovatelem zařízení k využívání odpadů – recyklačního závodu na zpracování stavebních odpadů na pozemku parc. č. 447/1 v k. ú. Lověšice, Přerov. Souhlas k provozování tohoto zařízení mu byl vydán rozhodnutím krajského úřadu ze dne 8. 11. 2004 čj. KUOK/9673/04/OŽPZ/399. Podmínkou č. 5 tohoto rozhodnutí bylo stanoveno, že „výsledný produkt zpracování stavebního a demoličního odpadu (recyklát) lze vyjmout z režimu zákona o odpadech a jeho prováděcích vyhlášek, pouze bude-li certifikován jako výrobek dle zvláštních právních předpisů (zejm. zákon č. 22/1997 Sb.)“.

Při místním šetření dne 18. 9. 2006 Inspekce v areálu letiště Bochoř zjistila, že v období od 9. 11. 2005 do 23. 11. 2005 uskutečnil žalobce po dohodě s Vojenskou ubytovací a stavební správou Olomouc na pozemky letiště návoz celkem 1552 m³ stavební suti za účelem dokončení terénních úprav probíhajících na pozemcích letiště na základě rozhodnutí vojenského stavebního úřadu. Bylo zjištěno, že dovezený materiál obsahuje stavební a demoliční odpad, obsahující beton (kusy o rozměrech až 1,5 m), jednotlivé kusy cihel, celé bloky zdiva z cihel, dlaždice, střešní tašky, tvárnice z plynosilikátu, zbytky omítek. V materiálu se vyskytují i plastové fólie, role PVC, linoleum, zbytky betonového potrubí, plastová láhev znečištěná škodlivinou.

Jednatel žalobce sdělil, že předmětné odpady byly před odvozem ze zařízení ručně zbaveny nežádoucích příměsí, a proto je považuje za recyklát, nikoli za odpad, i když nedošlo k jejich strojnímu třídění a drcení v recyklačním zařízení. Uvedl, že k uvedenému recyklátu nebylo vydáno prohlášení o shodě dle zákona č. 22/1997 Sb. a že za předmětný materiál, jeho dopravu a úpravu povrchu do požadovaného tvaru letišti nic žalobce neúčtoval a jednalo se o jeho dar.

Z podnětu Inspekce vydal krajský úřad dne 1. 12. 2006 rozhodnutí, kterým podle § 3 zákona o odpadech rozhodl, že předmětný materiál se považuje za odpad. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a k němu mj. předložil kopii „ES prohlášení o shodě“ ze dne 1. 8. 2005 k materiálu označenému jako „cihlobetonový recyklát“, typ 0 – 1000, v němž uvedl, že výrobek je za podmínek obvyklého a určeného použití bezpečný a že při posuzování shody bylo postupováno podle zákona č. 185/2001 Sb. v platném znění. Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 3. 2007 čj. 570/298/07/Ku. Žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2010 čj. 5 Ca 209/2007-30.

Opatřením ze dne 7. 6. 2007 zahájila Inspekce řízení o správním deliktu a stanovila žalobci lhůtu k vyjádření.

Žalobce ve vyjádření k zahájenému řízení uvedl, že se správního deliktu nedopustil a namítal obdobně jako v žalobě, že žalobce postupoval v souladu s požadavky letiště, jehož odpovědnost nebyla posouzena, dále namítal, že není pravda, že nebylo vydáno prohlášení o shodě a že příměsi zjištěné po návozu (plastové láhve apod.) nedodal žalobce. Uvedl, že z celého řízení je patrná podjatost orgánů, které ve věci rozhodují a poukázal na to, že podal správní žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci určení předmětného materiálu odpadem.

Nato dne 25. 6. 2007 vydala inspekce rozhodnutí čj. 48/OOH/0627291.07/07/OZS, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 600.000,- Kč za správní delikt, jak již bylo uvedeno shora a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí Inspekce uvedla, že kontrolou dne 18. 9. 2006 bylo zjištěno, že ve dnech od 9. 11. 2005 do 23. 11. 2005 bylo ze zařízení provozovaného žalobcem odvezeno a uloženo na pozemek celkem 1552 m³ materiálu, který žalobce vykázal

jako recyklát, ačkoli dle fotodokumentace obsahoval kusy betonu o rozměrech až 1,5 m, jednotlivé kusy cihel i celé bloky zdiva z cihel, dlaždice, střešní tašky, tvárnice z plynosilikátu a zbytky omítek. Materiál byl pouze ručně zbaven nežádoucích příměsí, nedošlo k jeho strojnímu třídění a drcení. Při tomto šetření dále žalobce uvedl, že na materiál nebylo vydáno prohlášení o shodě. Následně bylo již citovanými rozhodnutími určeno, že předmětný materiál je odpadem.

Inspekce uvedla, že není možno z předmětného materiálu odebrat reprezentativní vzorek, a proto se zabývala tvrzením, že se jedná o laboratorně prověřený materiál vhodný k terénní úpravě. V řízení byl doložen posudek zpracovaný Ing. M. K. na objednávku Vojenského útvaru 4574 Přerov. Ing. M. K. pak do protokolu sepsaného Inspekcí dne 13. 10. 2006 uvedl po zhlédnutí fotodokumentace, která zachycuje předmětný odpad, že materiál na předložených fotografiích se neshoduje s materiálem, který vzorkoval, s tím, že disproporce spočívá zejména ve velikosti betonových kvádrů, velikosti úlomků cihel a dalších příměsí. Stanovení třídy vyluhovatelnosti nebylo objednávkou požadováno.

K jednotlivým námitkám žalobce k zahájenému řízení pak uvedla Inspekce následující: Pro posouzení případu je nerozhodné, že žalobce má oprávnění k podnikání, když předmětem řízení je porušení zákona o odpadech. Předmětem je porušení podmínky č. 5 vydaného souhlasu, podle níž má být výsledný produkt zpracování certifikován jako výrobek podle zákona č. 22/1997 Sb., což se v daném případě nestalo. Materiálové využití odpadů má sice přednost před jiným využitím, ale i materiálové využití musí být v souladu s předpisy.

Nelze akceptovat argument žalobce, že jednal v dobré víře. V daném případě správní orgány nezasahují do žádných práv žalobce nabytých v dobré víře, když žalobce bez jakýchkoli dokladů předmětné odpady, které vydával za certifikovaný výrobek, uložil na pozemku parc. č. 6900/1 v k. ú. Přerov. Žalobce má jako předmět podnikání v obchodním rejstříku zapsáno mj. nakládání s odpady, proto lze s ohledem na okolnosti mít zato, že v dobré víře nejednal, neboť si měl být vědom, že nemůže jednat tak, jak jednal.

Údaj o tom, že bylo vydáno prohlášení o shodě je v rozporu s tvrzením žalobce při šetření dne 18. 9. 2006. Předložené prohlášení se např. vůbec nezabývá granulometrií, samotný materiál je značně nehomogenní a nelze z něj prakticky odebrat reprezentativní vzorek pro účely stanovení předepsaných veličin pro celé posuzované množství. Z tohoto důvodu není prohlášení o shodě, které žalobce vydal, postupem, kterým je možno předmětný odpad vyjmout z režimu zákona o odpadech.

Pokud jde o příměsi v uloženém materiálu, nejsou předmětem řízení, Inspekce je žalobci neklade k tíži ani se jimi jinak nezabývá.

K poukazu žalobce na podanou správní žalobu proti rozhodnutí, jimiž byl předmětný materiál určený odpadem, Inspekce uvádí, že tato žaloba nemá odkladný účinek a rozhodnutí je tedy závazné pro účastníky a správní orgány, inspekci nevyjímaje. Pokud by bylo tato rozhodnutí následně zrušeno, mohl by žalobci užít institutu obnovy řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že se žádného správního deliktu nedopustil a postupoval v souladu s právními předpisy.

Uvedl, že má řádné oprávnění k podnikání a nedopustil se porušení svého provozního řádu, protože odpad byl ručně přetříděn a upraven ve smyslu § 4 písm. k) zákona o odpadech.

Uvádí, že je velmi překvapen tím, že Ing. J. P. jako ekolog vojenského útvaru jednal úmyslně o vlastní újmě. Žalobci „je záhadou“, proč ho nikdo nevykázal a materiál podle požadavku letiště byl převzat. Žalobce v době plnění zakázky považoval Ing. P. za pracovníka

oprávněného jednat za vojenský útvar. Podle zákoníku práce pak úkony zaměstnance zavazují zaměstnavatele i v případě, že zaměstnanec překročil svá oprávnění. Tuto skutečnost žádný správní orgán dosud neposoudil a celé řízení je od počátku podjatě vedeno jen proti žalobci.

Žalobce dodal předmětný materiál v dobré víře, mohl dodat zásypový materiál jiné kvality, roztříděný, příp. zásypovou zeminu, ovšem jiný materiál nebyl požadován.

Žalobce rovněž nesouhlasí s přitěžujícími okolnostmi, které byly vzaty do úvahy. Poukázal na to, že dodaný materiál byl ručně přetříděn, jak letiště požadovalo, odebrání vzorků k laboratornímu vyšetření si zajistilo letiště a není pravda, že na letiště byl dovezen jiný materiál, jak uvedl Ing. K. po zhlédnutí fotografií, než který vzorkoval. Nesouhlasí rovněž s tím, že není možno odebrat reprezentativní vzorek pro účely analytického posouzení dodaného materiálu, neboť toto tvrzení se zakládá jen na domněnce a záleží jen na tom, aby byla provedena přiměřená opatření.

Žalobce nesouhlasí s tím, že nezákonně uložil množství odpadu, a s domněnkou, že byl poškozen charakter biotopu a realizace terénních úprav jiným než povoleným odpadem by v budoucnosti ztížila jejich začlenění do krajinného rázu. Pokud by tomu tak bylo, viníkem není žalobce, ale letiště Přerov.

Jak bylo shora uvedeno, vlastníkem materiálu se jeho převzetím stalo letiště a žalobce za něj nemůže nést odpovědnost ani nemůže nést odpovědnost za porušení stavebního povolení.

Žalobce dále uvedl, že uložení pokuty má pro něj v současnosti likvidační charakter, protože je ve velmi špatné ekonomické situaci, provedl nákup nové techniky na úvěrové smlouvy a řada firem je v prodlení s hrazením pohledávek žalobci.

Žalobce současně uvedl, že o odvolání bude rozhodovat správní orgán, který již jednou v této věci rozhodoval, a proto bude mít zájem na udržení již vydaných nezákonných rozhodnutí.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Inspekce potvrdil. V odůvodnění k námitkám žalobce uvedl, že žalobce přebíral do svého zařízení odpady. Pokud by tyto odpady vytřídil, upravil a následně garantoval příslušnými zkouškami jejich kvalitu jako výrobku, tj. postupoval by v souladu s podmínkou č. 5 povolení k provozování zařízení, vyrobil by „recyklát“, tedy výrobek daných vlastností. Z pořízené fotodokumentace je charakter materiálu dostatečně zřejmý. Pouhým ručním vytříděním nemohly odpady nabýt vlastností výrobku. K přeměně odpadu na výrobek nemohlo dojít ani vyhotovením „ES prohlášení o shodě“. Aby předmětný materiál mohl nabýt vlastností výrobku, musí být cíleně upraven zejména druhově a granulometricky s cílem na garanci jeho vlastností. Těmito vlastnostmi se „ES prohlášení o shodě“ vůbec nezabývá. Samotný „materiál“ je značně nehomogenní a odebrání reprezentativních vzorků a jejich následný analytický rozbor bez předchozí úpravy, např. podrcením, je problematický.

Inspekce postupovala v řízení v souladu s ustanoveními příslušných právních předpisů a samotné správní řízení nelze hodnotit jako postup, kterým tento orgán chtěl záměrně poškodit odvolatele.

Předložené „ES prohlášení o shodě“ spadá pod zákon č. 22/1997 Sb. a nikoliv pod zákon o odpadech, který je v tomto prohlášení uveden. Posuzování shody stavebních výrobků, kam bude recyklát nejspíše spadat, je upraveno v nařízení vlády č. 163/2002 Sb. V „ES prohlášení o shodě“ zmiňovaný cihlobetonový recyklát, který je určen k terénním úpravám, by pak šlo nejspíše zařadit do přílohy č. 2 skupiny č. 9 poř. č. 13 (zásypový materiál určený

k likvidaci hlavních a starých důlních děl zasypáním) nebo poř. č. 18 (výrobky pro stabilizaci hornin a zemin jinde neuvedené). Charakter a druh „materiálu“ na předmětných pozemcích však těmito definicím neodpovídá.

Pokuta byla v daném případě uložena za porušení podmínky č. 5 povolení k provozu zařízení. Využíváním odpadu na letišti mohlo dojít k jinému správnímu deliktu, ten však není předmětem tohoto řízení. Námitky směřující k uložení materiálu jsou tedy irelevantní, nicméně Inspekce je správně vzala do úvahy při stanovení výše pokuty.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud musí především konstatovat, že valná část žalobních tvrzení skutečně nemá relevanci pro rozhodnutí správních orgánů ani soudu, a i kdyby se ukázala jejich důvodnost, nemohlo by to být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

V dané věci byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, ve znění účinném do 21. 6. 2006, podle něhož pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.

V daném případě pak Inspekce a následně žalovaný dospěly k závěru, že žalobce porušil podmínku č. 5 rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8. 11. 2004 čj. KUOK/9673/04/OŽPZ/399, jíž bylo stanoveno, že „výsledný produkt zpracování stavebního a demoličního odpadu (recyklát) lze vyjmout z režimu zákona o odpadech a jeho prováděcích vyhlášek, pouze bude-li certifikován jako výrobek dle zvláštních právních předpisů (zejm. zákon č. 22/1997 Sb.)“

Soud se proto zaměřil na otázku, zda správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro závěr, že žalobce tuto podmínku skutečně porušil v souvislosti s materiálem následně uloženým na letišti Bochoř.

Pro posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu, resp. byla porušena podmínka č. 5 citovaného rozhodnutí, je tedy podstatné to, zda předmětný materiál byl v okamžiku, kdy byl vyvezen ze zařízení provozovaného žalobcem na vojenské letiště, certifikován jako výrobek podle zákona č. 22/1997 Sb. Žalobce nikde v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před soudem netvrdil, že předmětný materiál byl certifikován jako výrobek, dovolával se pouze prohlášení o shodě, které vystavil. Podmínkou pro to, aby mohlo být vydáno žalobcem prohlášení o shodě je však právě to, aby byl tento materiál předtím jako výrobek certifikován dle zákona č. 22/1997 Sb. Jím vydané prohlášení o shodě proto nemá pro posouzení věci žádný význam a není proto třeba se zabývat tím, zda splňuje zákonem stanovené náležitosti nebo nikoli.

Žalobce se tak dopustil správního deliktu již v okamžiku, kdy předmětný materiál, aniž by byl certifikován jako výrobek, předal další osobě, a to bez ohledu na to, jak s ním tato osoba dále naložila, pokud s ním nenakládala jako s odpadem. Pro otázku naplnění skutkové podstaty správního deliktu není podstatné ani to, jaké bylo ve skutečnosti složení předmětného materiálu a zda a v jakém množství obsahoval škodlivé látky, není rovněž podstatné, zda tento materiál bylo možno použít pro terénní úpravy prováděné na vojenském letišti a zda tento materiál odpovídal schválené projektové dokumentaci pro tyto práce nebo nikoli. Podstatné rovněž není, zda tento materiál odpovídal požadavkům odběratele a zda žalobce za tento materiál vojenskému letišti něco účtoval.

Soud rovněž nemohl zkoumat otázku, zda předmětný materiál je skutečně odpadem, protože o této otázce bylo správními orgány pravomocně rozhodnuto a žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla zdejším soudem zamítnuta (rozsudek ze dne 26. dubna 2010 čj. 5 Ca 209/2007-30). Jak Inspekce, tak žalovaný, při svém rozhodování správně z tohoto rozhodnutí vycházely. Podání správní žaloby nemá odkladný účinek (§ 73 odst. 1 s. ř. s.) a dokud není pravomocné správní rozhodnutí předepsaným způsobem zrušeno (k čemuž v daném případě nedošlo ani následně), je pro správní orgány závazné a musejí ho tedy respektovat.

Soud proto shrnuje, že závěr správních orgánů o tom, že žalobce se skutečně dopustil vytykaného správního deliktu, je v souladu se zákonem, a žalobní námitky směřující vůči tomuto závěru nejsou důvodné.

Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením, že na pozemku parc. č. 6900/1 v k. ú. Přerov se uložení materiálu nijak negativně neprojevovalo, resp. že to nebylo v řízení prokázáno. K tomu soud v první řadě ve shodě se správními orgány musí nejprve uvést, že uložení předmětného materiálu na zmiňovaném pozemku není rozhodné pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu, tj. pro posouzení otázky, zda má být žalobci uložena pokuta. Správní orgány nicméně k této otázce přihlédly při úvaze o výši uložené pokuty, tj. při posouzení otázky, jaká má být žalobci uložena pokuta. I takový postup je zcela v souladu se zákonem, když při úvaze o trestu je nepochybně třeba brát do úvahy následky protiprávního jednání.

Inspekce vycházela z toho, že charakter daného materiálu neumožňoval, aby z něj byl odebrán reprezentativní vzorek a bylo tak zjištěno jeho složení. S ohledem na velkou různorodost tohoto materiálu a výskyt velkých kusů odpadu v něm je zcela zřejmé, že odebrání reprezentativního vzorku, jehož složení by odráželo „průměrné složení“ veškerého uloženého materiálu, je v podstatě nemožné. Předmětný pozemek se přitom nachází v ochranné oblasti přirozené akumulace vod. Uložení materiálu, jehož složení není známo, a z něhož tedy mohlo dojít vyluhováním k uvolňování škodlivin do podzemních vod, zcela nepochybně mohlo dojít k poškození životního prostředí. Závěr správních orgánů o tom, že v důsledku protiprávního jednání žalobce došlo k ohrožení životního prostředí, je tak zcela v souladu se zákonem a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

Soud přitom považuje za vhodné zdůraznit, že správní orgány netvrdily (a netvrdí to ani soud), že by došlo ke skutečnému poškození životního prostředí. Výraz „ohrožení životního prostředí“ znamená stav, kdy k poškození životního prostředí může dojít s určitou (vyšší) mírou pravděpodobnosti, bez ohledu na to, zda k poškození, tj. zhoršení stavu životního prostředí v určitém místě skutečně došlo.

Pokud pak žalobce tvrdí, že nemůže být odpovědný za to, co se s uloženým materiálem dělo na letišti Bochoř, když v té době již nebyl jeho vlastníkem, je třeba uvést, že v tomto ohledu se žalobce mýlí. Je-li daný materiál hodnocen jako odpad (a s tímto hodnocením správních orgánů se soud ztotožnil), nemohlo se letiště stát jeho vlastníkem. Podle § 12 odst. 3 zákona o odpadech je k převzetí odpadu do svého vlastnictví oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu, nebo osoba, která je provozovatelem zařízení podle § 14 odst. 2, nebo za stanovených podmínek též obec. Podle odst. 4 tohoto ustanovení je každý povinen zjistit, zda osoba, které předává odpady, je k jejich převzetí podle tohoto zákona oprávněna. V případě, že se tato osoba oprávněním neprokáže, nesmí jí být odpad předán. Ze spisu není zřejmé, že by letiště bylo osobou oprávněnou podle § 12 odst. 3 zákona o odpadech; nemohlo se tak nikdy stát vlastníkem odpadu.

Žalobce dále poukazoval na to, že ze strany žalovaného nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí. Judikatura správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu ustálená a vyplývá z ní, že lhůta pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu je pouze lhůtou pořádkovou. Její překročení je sice vadou správního řízení, nikoli však takovou vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé a tudíž zrušení takového rozhodnutí soudem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006 čj. 6 Ads 50/2005-63 a rozsudek ze dne 5. 9. 2007 čj. 3 As 44/2007-62).

Účastník řízení se v případě překročení lhůty pro vydání rozhodnutí může za splnění zákonem stanovených podmínek domáhat ochrany žalobou proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., popř. též náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., vznikla-li mu v důsledku překročení lhůty pro vydání rozhodnutí škoda.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 13. července 2010

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu